

відрізняються тим, що консервування не потребує застосування хімікатів, спеціальних десикантів. Ідеальним місцем для висушування є темні, теплі, чисті та сухі приміщення без пилу з хорошою вентиляцією. Перед висушуванням потрібно видалити всі листки з нижньої частини стебла. Як правило рослини одного виду зв'язують в пучки по 10-20 штук.

Повітряне засушування з зануреними в воду стеблами використовується для рослин, які мають властивість в'янути ще до закінчення висушування. Цей метод ще називають «технікою випаровування». Він оптимальний для цибулинних рослин, целозії, мімози, лаванди. Потрібно обрізати нижню частину стебла під кутом 45°С і поставити рослини в посуд з наливою водою на висоту близько 7,5 см. Посуд ставлять у темне сухе місце. Це загальмує процес висушування, і дозволить рослині повністю висохнути в природному положенні, захистить від зморщування [2].

Після проведення тематичної екскурсії на навчально-дослідній ділянці студентам пропонується ознайомитися з навчальним кабінетом «Флористика», в якому представлені колекції сухоцвітів, композиції, ікебани та колажі.

Література

1. Крестникова А. Цветы в любое время года / А. Крестникова, Л. Китаева. – М.: Наука, 1974. – 210 с.
2. Минг В. Засушенны ецветы / В. Минг. – М.: Наука, 1998. – 235 с.

ОСНОВА ПІДГОТОВКИ КОМПЕТЕНТНОГО ФАХІВЦЯ - ФУНДАМЕНТАЛІЗАЦІЯ ОСВІТИ

*І.М. Калугіна, А.К. Бурдо
м. Одеса, Україна*

Сьогодні процес реформування освітньої системи вимагає оновлення і вдосконалення освітньо-професійних програм підготовки бакалаврів, магістрів і спеціалістів у вищій школі з орієнтацією навчального процесу на якість знань, на їх компетентність, практичне застосування. Однією із пріоритетних стратегій вдосконалення і підвищення якості вищої освіти є її фундаменталізація, оскільки вона забезпечує умови для підготовки конкурентоздатного спеціаліста, соціально захищеного, з високим рівнем розвитку інтелектуального, творчого потенціалу, наукової культури. Фундаменталізація освіти – процес якісної зміни освіти на основі принципу її фундаментальності, одному з основних принципів побудови змісту сучасної освіти, що зумовлено швидким зростанням потоку інформації, зміною вимог до підготовки фахівців. У меморандумі ЮНЕСКО (1994 р.) наголошувалось, що лише фундаментальна освіта дає знання, які є універсальними за своєю суттю. За висновками ЮНЕСКО, фундаментальна освіта оцінюється в світі як один із чинників національної безпеки, стійкого розвитку країни.

В суспільстві відбуваються зміни, що висувають високі вимоги до особистісних та професійно значущих якостей кадрів з вищою освітою. Актуальними стають активність, ініціативність, самостійність, висока відповідальність спеціаліста, що неможливо без професійної компетентності на основі фундаментальних знань, які забезпечують мобільність і адаптивність до динамічних умов ринку праці. Саме фундаменталізація освіти покликана забезпечити професійну мобільність сучасного фахівця, яка стає все більш актуальною в умовах зростаючої конкуренції, на ринку праці. Професійна мобільність – це готовність і здатність працівника (фахівця) до швидкої зміни виконавчих завдань, робочих місць і спеціальностей в рамках однієї професії або галузі, здатність швидко освоювати нові спеціальності або зміни в них, які виникають під впливом технічних перетворень. Ціннісними для особистості є знання стрижневі, «довгоживучі», необхідні протягом всього життя. Такими є фундаментальні знання, які дозволяють фахівцю впорядкувати, систематизувати поняття, встановити ієрархію зв'язків між поняттями, фактами, законами, подіями.

Фундаментальні знання, які надають у вищій школі повинні відповідати профілю

підготовки фахівця і навчання повинне будуватися так, щоб стимулювати майбутнього спеціаліста до фундаментальної самоосвіти. Якщо розглядати формування компетентності майбутнього фахівця зі спеціальності «Технології харчування» в рамках системи вузівської освіти, то для підвищення якості освіти вважаємо доцільним в навчальному плані підготовки бакалаврів збільшити число годин на вивчення дисциплін хімічного спрямування, фізики, вищої математики та інших фундаментальних дисциплін.

НАВЧАЛЬНО-ПОЛЬОВА ПРАКТИКА ЯК СКЛАДОВА ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ СТУДЕНТІВ ГАЛУЗІ ЗНАТЬ «ПРИРОДНИЧІ НАУКИ»

*І.І. Карташова, К.І. Ковальова
м. Херсон, Україна*

Необхідною складовою при підготовці студентів напряму підготовки «Біологія*», «Географія*» є проведення навчально-польових практик, що мають на меті закріпити набуті студентами теоретичні знання та сформувати відповідні професійні уміння. Навчання в природних умовах дає можливість майбутньому фахівцю відкрити чимало тайн природи, які він не бачив ніколи.

Навчально-польова практика належить до дослідницько-практичної діяльності, а тому має важливе значення в професійній підготовці студентів. Під час її проведення враховується ряд дидактичних принципів: інтегрованості навчального процесу, науковості, зв'язку із життям, системності і послідовності, свідомості і активності, наочності, міцності засвоєння знань, доступності.

Діяльність породжується потребами й спрямована на пізнання та перетворення зовнішнього світу й самої людини. Ця діяльність у контексті професійної підготовки майбутніх спеціалістів буде ефективною, коли відбуватиметься свідоме поєднання студентами змісту компетентності, якими вони оволодівають у процесі як репродуктивної, так і творчої навчальної діяльності, і формами опанування знань у ціле, коли буде відібрана стратегія перетворення змісту компетентності в особистісне надбання. Це відбувається завдяки перетворенню наявних знань та умінь, їх розширенню і поглибленню новими знаннями і вміннями, здобутими при взаємодії з об'єктом і змістом пізнавальної предметної компетентності [1, С.50]. Пізнавальна діяльність студентів повинна будуватися на мотиваційній орієнтованості та спрямованості діяльності особистості.

Навчально-польова практика є однією із форм залучення студентів до вмотивованої пізнавальної діяльності, в якій розвиваються їхні професійні знання, вміння та навички. Вона спрямована на стимулювання їхнього професійного самовиховання, розвиток ініціативи, формування особистісного стилю пізнавальної діяльності з урахуванням особливостей особистості та рівня підготовки, що сприяє становленню професійної зрілості особистості студентів.

Навчальний процес для студентів 1-3 курсів напрямів підготовки «Біологія*», «Географія*» закінчується проведенням літніх навчально-польових практик, під час проведення яких студенти-біологи в умовах живої природи засвоюють матеріал про біорізноманіття рослинних асоціацій, угруповань безхребетних, вчать їх виділяти за окремими біотопами із врахуванням геоморфологічної особливості конкретної природної екосистеми. Студенти-географи протягом комплексної навчально-польової практики з фізико-географічних дисциплін закріплюють теоретичні знання та набувають практичних навичок з геології, геоморфології, картографії, гідрології, метеорології тощо.

Під час залучення до різноманітних форм дослідницької діяльності, однією з яких виступає навчально-польова практика, студенти виробляють навички наукового пошуку і підбору необхідних даних, їх систематизації, здійснюють аналіз і приймають конкретні рішення щодо вирішення професійних завдань [2, С.49].

Окрім організації дослідницької діяльності студенти беруть участь у навчальних екскурсіях. Через екскурсійний метод дослідження реалізується спостереження як один із